

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Martiny Kůchlerové, Ph.D. a Mgr. Heleny Konečné ve věci

žalobkyně: **Mgr. L. L.**
zastoupena advokátem JUDr. Milanem Zápotočným
sídlem Telečská 7, 586 01 Jihlava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 597 33 Jihlava

za účasti: **1. E.ON Česká republika, s. r. o.**
sídlem Lidická 36, 659 44 Brno
2. E. Z.

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. června 2023, č. j. KUJI 58944/2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 27. 7. 2023, a pravomocně postoupenou Krajskému soudu v Hradci Králové dne 7. 8. 2023, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2023, č. j. KUJI 58944/2023, sp. zn. OUP 436/2020 Sch – 6, a jemu předcházejícího rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod, stavebního úřadu, ze dne 9. 9. 2020, č. j. MHB_ST/1217/2017/Pa JID 88410/2020/muhb (dále jen „Rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ či „Rozhodnutí o dodatečném povolení Stavby“). Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobkyně a Osoby zúčastněné na řízení č. 2 a Rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo podle § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), dodatečně povolena stavba popsána jako: zděná jednopodlažní stavba o půdorysných rozměrech 10 x 7 m se sedlovou střechou s výškou hřebene 6,2 m od úrovně podlahy přízemí; stavba obsahuje garáž se 2 stáními pro osobní vozidla, hobby dílnu, zádveří a WC, podstřešní prostor bez účelového využití – půda přístupná výlezem z prostoru garáže, ve stavbě je umístěn komín pro topidlo na pevná paliva umístěné v hobby dílně, součástí stavby jsou přípojky vody, kanalizace a elektřiny (dále jen „Stavba“ či „Předmětná stavba“).
3. Součástí Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo rovněž stanovení podmínek pro dokončení Stavby.

II. Stručný průběh řízení a obsah žaloby

4. Žalobkyně v úvodu žaloby zdůraznila, že žalobou napadá rozhodnutí stavebních úřadů obou stupňů, kterými byla dodatečně povolena Stavba, která byla vybudována v rozporu s dříve vydaným rozhodnutím Městského úřadu Polná ze dne 17. 8. 2009, č. j. MUPO-OVŽP/2063,2065/2009-330 Směr (dále též „Původní rozhodnutí“). Původním rozhodnutím bylo výrokem I. rozhodnuto o umístění Stavby a výrokem II. byla Stavba povolena.
5. Výrok II. Původního rozhodnutí, tj. výrok, kterým byla Stavba povolena, byl následně (po delším a žalobkyní popsaném procesním vývoji) zrušen rozhodnutím Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 1. 3. 2017, č. j. KUJI 17886/2019, toto rozhodnutí bylo potvrzeno Ministerstvem pro místní rozvoj, konkrétně jeho rozhodnutím ze dne 28. 6. 2017, č. j. MMR-16975/2017-83/1074.
6. Za daných okolností by se jednalo o Stavbu, u níž bylo stavební povolení zrušeno, ale kontrolní prohlídkou na místě samém stavební úřad v Polné zjistil, že Stavba byla provedena jak v rozporu s podmínkami zrušeného výroku II. Původního rozhodnutí (výrok povolující Stavbu), tak v rozporu s podmínkami nezrušeného výroku I. Původního rozhodnutí (výrok o umístění Stavby). S ohledem na nastalý stav situace manželé N. (dále také jen „Stavebníci“) podali žádost o dodatečné povolení Stavby, konkrétně dne 18. 9. 2017. Městský úřad Polná usnesením ze dne 25. 9. 2017, č. j.

MUPL/6819/2017, postoupil věc o dodatečném povolení Stavby Městskému úřadu Havlíčkův Brod.

7. V rámci řízení o dodatečném povolení Stavby se dne 4. 6. 2018 konalo ohledání na místě samém a dne 23. 8. 2018 vydal stavební úřad prvního I. stupně rozhodnutí, č. j. MHB_ST/1217/2017/Pa-29 JID 58213/2018/muhb, kterým dodatečně povolil Předmětnou stavbu. K odvolání žalobkyně bylo uvedené rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 12. 2018, č. j. KUJI 91226/2018. Stavební úřad I. stupně opětovně vydal dodatečné stavební povolení na Předmětnou stavbu, konkrétně dne 30. 8. 2019 pod č. j. MHB_ST/1217/2017/Pa-50 JID 57188/2017/muhb. Uvedené rozhodnutí bylo opětovně k odvolání žalobkyně zrušeno žalovaným, konkrétně jeho rozhodnutím ze dne 6. 3. 2020, č. j. KUJI 23159/2020. Následně vydal stavební úřad prvního stupně dodatečné stavební povolení (Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jak je specifikováno výše), které bylo k odvolání žalobkyně potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 1. 2021, č. j. KUJI 5009/2021. Posledně uváděné rozhodnutí žalovaného bylo následně zrušeno Krajským soudem v Hradci Králové, konkrétně jeho rozsudkem ze dne 16. 9. 2021, č. j. 30 A 39/2021 – 66, který nabyl právní moci dne 30. 10. 2021. Kasační stížnost žalovaného do předmětného rozsudku byla zamítnuta Nejvyšším správním soudem, konkrétně jeho rozsudkem ze dne 21. 4. 2023, č. j. 2 As 274/2021-38.
8. S ohledem na výše uvedené bylo následně vydáno nyní žalobou napadené rozhodnutí, které opětovně zamítá odvolání žalobkyně a Osoby zúčastněné na řízení č. 2 a potvrzuje Rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
9. Podkladem pro vydání Rozhodnutí o dodatečném povolení Stavby (a jeho potvrzujícího rozhodnutí žalovaného) byla rovněž závazná stanoviska. Zejména – v kontextu dalšího obsahu žaloby – jde o závazné stanovisko orgánu památkové péče ze dne 2. 4. 2019, č. j. MMJ/SÚ/46136/2019-ZáD, které bylo k odvolání žalobkyně a Osoby zúčastněné na řízení č. 2 potvrzeno nadřízeným dotčeným orgánem na úseku památkové péče, závazným stanoviskem Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 13. 1. 2020, č. j. KUJI 3161/2020, OKPP 454/2019.
10. Pokud jde o obsah samotné žaloby, žalobkyně konstatovala, že vydání Rozhodnutí o dodatečném povolení Stavby ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona brání nesplnění požadavků plynoucích z díkce § 129 odst. 3, zejména písm. a) a c) stavebního zákona. Předmětná stavba narušuje podobu města a jeho památkové zóny, zasahuje tedy do veřejného zájmu a rovněž narušuje, respektive zasahuje do soukromí žalobkyně. V té souvislosti žalobkyně dále konstruovala i žalobní body.
11. Než krajský soud přistoupí k popisu jednotlivých žalobních bodů je na místě konstatovat, že žaloba je co do svého obsahu koncipována obsahově téměř totožně, jako ta, která již byla před krajským soudem rozhodnuta v řízení pod sp. zn. 30 A 39/2021. Pořadí jednotlivých žalobních bodů je občas přeházené – oproti původní žalobě – avšak obsah je (s výjimkou prvního žalobního bodu, jak bude uvedeno níže) zcela totožný. Krajský soud proto setrvává u číslování jednotlivých žalobních bodů tak, jak tomu bylo již v řízení vedeném pod sp. zn. 30 A 39/2021.
12. Prvním žalobním bodem žalobkyně napadala způsob vypořádání platnosti výroku I. Původního rozhodnutí, tj. výroku o umístění Stavby v Původním rozhodnutí z roku 2009 (po kasačním rozhodnutí zdejšího soudu).

13. V původní žalobě, tedy žalobě vedené před zdejším soudem pod sp. zn. 30 A 39/2021 byl právě a jediné tento žalobní bod shledán důvodným a rozsudkem zdejšího soudu ze dne 16. 9. 2021, č. j. 30 A 39/2021 – 66, který nabyl právní moci dne 30. 10. 2021, bylo pro tento žalobní bod tehdejší rozhodnutí žalovaného zrušeno. Kasační stížnost žalovaného do předmětného rozsudku byla zamítnuta Nejvyšším správním soudem, konkrétně jeho rozsudkem ze dne 21. 4. 2023, č. j. 2 As 274/2021-38.
14. V původní žalobě žalobkyně upozorňovala na to, že na tento výrok, respektive „rozhodnutí o umístění“ Stavby totiž stavební úřady odkazovaly ve svých rozhodnutích s tím, že tento platí i nadále s ohledem na zásadu presumpce správnosti správních aktů (výrok nebyl nikdy zrušen). Stavební úřady obou stupňů po celou dobu řízení shodně uváděly, že Stavbu v rámci jejího dodatečného povolení umísťují pouze v rozsahu změn jejího umístění (či výšky) oproti původnímu územnímu rozhodnutí (výrok I. Původního rozhodnutí) a ve zbytku na toto odkazovaly.
15. Žalobkyně v této souvislosti uvedla, že po celou dobu řízení o dodatečném povolení Stavby (poprvé v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vydaném jako první v pořadí, tj. dne 23. 8. 2018) poukazovala na skutečnost, že výrok I. Původního rozhodnutí s ohledem na dikci § 93 stavebního zákona pozbyl platnosti, Stavba tedy měla být v rámci rozhodnutí o jejím dodatečném povolení umísťována znovu jako celek (ne pouze v rozsahu jejího odchýlení se od onoho výroku I. Původního rozhodnutí). Stavební úřady pouhým odkazem na zásadu presumpce správnosti správního aktu (výroku I. Původního rozhodnutí) tedy po celou dobu řízení o dodatečném povolení Stavby řádně a dostatečně nevypořádaly tuto námitku a svůj závěr o presumpci správnosti správního aktu dostatečně neodůvodnily. Otázka platnosti výroku I. Původního rozhodnutí (umísťujícího Stavbu v roce 2009), na který stavební úřady obou stupňů odkazovaly, tak zůstala nezodpovězena.
16. Žalobkyně výše uvedené tvrzení rozváděla dále v tom smyslu, že stavební úřady obou stupňů se s ohledem na výše uvedené nevypořádaly s otázkou, zda ve vztahu k Předmětné stavbě má být vedeno řízení ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tj. nyní vedené řízení o dodatečném povolení stavby, či zda není na místě vést řízení ve smyslu § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona – opakování stavebního řízení. Dle názoru žalobkyně mělo probíhat řízení ve smyslu § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona a nikoliv podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.
17. S ohledem na závazný právní názor zdejšího soudu i Nejvyššího správního soudu se s uvedenou problematikou žalovaný vypořádal. V nynějším žalobním bodě tak žalobkyně již spíše projevuje nesouhlas s tímto vypořádáním a závěry žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí (k tomu srov. odstavce 26 – 28 žaloby).
18. Druhým žalobním bodem žalobkyně napadala de facto obsah závazných stanovisek orgánů památkové péče, tj. závazné stanovisko orgánu památkové péče ze dne 2. 4. 2019, č. j. MMJ/SÚ/46136/2019-ZáD, a jej potvrzující závazné stanovisko nadřízeného dotčeného orgánu, tedy závazné stanovisko Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 13. 1. 2020, č. j. KUJI 3161/2020, OKPP 454/2019.
19. Žalobkyně namítala, že Stavba v žádném případě nevyhovuje stanovisku orgánu památkové péče, které bylo podkladem pro výrok o umístění stavby v Původním rozhodnutí – do tohoto byly převzaty parametry, které byly pro Stavbu stanoveny jako

závazné z hlediska vyhovění rázu městské památkové zóny. Šlo zejména o výšku Stavby a také velikost oken.

20. Orgán památkové péče v novém stanovisku ze dne 2. 4. 2019 pro účely dodatečného povolení Stavby odkazuje i na původní přípustná závazná stanoviska (stanovisko k Původnímu rozhodnutí z roku 2009 a stanovisko z roku 2010 k žádosti o změnu Stavby před dokončením). V závazném stanovisku z roku 2009 vydaném orgánem památkové péče k Původnímu rozhodnutí byly stanoveny podmínky pro umístění stavby. Šlo o její výšku, která měla být +5,75 m od +/- 0,00 m, Stavba je však nyní ve skutečnosti vysoká 6,20 m. Další podmínkou byla velikost oken (menší, než jsou nyní).
21. Žalobkyně uvedla, že celé situaci rozumí tak, že orgán památkové péče Stavbu nově nehodnotil jako takovou již stojící, ale vycházel z toho, že již v minulosti ji svými závaznými stanovisky schválil. To vše přesto, že dle názoru žalobkyně stanoviska dotčených orgánů nemají v první řadě schvalovat, ale právě udávat podmínky pro v tomto případě vzhled a charakter Stavby (tak, jak učinilo závazné stanovisko orgánu památkové péče z roku 2009). Dle názoru žalobkyně se dotčené orgány obou stupňů nezabývaly reálně stojící Stavbou, ale s tím, že ji (avšak v jiné podobě projektové dokumentace) schválily dříve (nižší, s menšími okny), schválily i tu již reálně stojící. Závazná stanoviska jsou postupně (v letech 2009, 2010 a nyní 2019) vydávána stále jako mírnější a bez stanovení podmínek pro Stavbu.
22. Vzhledem k tomu, že má být i nadále platný výrok I. Původního rozhodnutí (umístění Stavby), měla by Stavba být realizována v souladu s podmínkami v původním závazném stanovisku, tedy závazném stanovisku orgánu památkové péče z roku 2009, které bylo závazným podkladem pro vydání Původního rozhodnutí. V tomto směru pochybil dotčený správní orgán, tj. orgán památkové péče a následně i nadřízený dotčený orgán (Krajský úřad Kraje Vysočina, odbor kultury), který závazné stanovisko z 2. 4. 2019 k odvolání žalobkyně a Osoby zúčastněné na řízení č. 2 potvrdil.
23. Třetím žalobním bodem žalobkyně napadala nesprávné vyhodnocení účelu Předmětné stavby, což mělo vliv na další souvislosti.
24. Dílčím žalobním bodem 3.1. žalobkyně od počátku namítá, že Stavba je formálně **Stavebníky** označena jako garáž, ale dle jejího názoru je stavbou k účelům rekreačním či **snad dokonce k bydlení**. Žalobkyně odkazovala na dikci přílohy č. 4 bodu 18 vyhlášky č. 357/2013 Sb., katastrální vyhlášky, kde je definován pojem „garáž“ jako: „*Objekt, případně prostor, který slouží k odstavování nebo parkování silničních vozidel (jednotlivá, řadová nebo hromadná garáž).*“ Tato definice s ohledem na výšku Stavby (zvýšení oproti původní projektové dokumentaci), prostoru pod střechou či velikosti a umístění oken, splněna není, neboť s ohledem na situování a dispozici Stavby je tato jednoznačně určena i k jiným účelům, než je garáž ve smyslu prostoru (objektu) pro parkování silničních vozidel.
25. Dle názoru žalobkyně se stavební úřady nevypořádaly s jejími námitkami stran skutečného, reálného účelu Stavby. Názory žalobkyně v tomto směru nejsou spekulativní (jak uváděly stavební úřady), ale vycházejí ze zkušeností se Stavebníky. Větší výška Stavby a zvětšení oken samo o sobě jasně znamenají, že nejde o stavbu garáže. Půdní prostor nepočítá jen s účelovým využitím, ale s bydlením Stavebníků.

26. Stavba je Stavebníky užívána, ačkoli nedisponuje stavebním povolením a není ani kolaudovaná. Stavba je uzpůsobena tak, že umožňuje Stavebníkům a jejich rodině či blízkým hojně užívat i prostor pod střechou, který ve skutečnosti slouží jako podkroví, přebývat ve Stavbě či tam pořádat společenské události.
27. Špatné vyhodnocení Stavby, respektive jejího účelu má vliv na další posouzení – technické parametry Stavby, odstupové vzdálenosti či umístění a velikost oken (k uvedenému srov. zejména odstavce 41 – 44 žaloby).
28. **Dílním žalobním bodem 3.2. žalobkyně napadala skutečnost, že Stavba garáže má být – s ohledem na svůj skutečný účel – objekt pro rekreaci či dokonce bydlení - posuzována i stran jejího umístění.** Na Stavbu má být správně nahlíženo jako na objekt k rekreaci či bydlení a nikoli jako na garáž, to má následně vliv na posuzování splnění odstupových vzdáleností a dalších technických požadavků.
29. Předmětná stavba vůbec nemá být v obytné oblasti umístěna už jen s odkazem na § 24 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., neboť tyto typy staveb se umísťují mimo plochy bydlení, rekreace, občanského vybavení, smíšené obytné. Stavební úřady opakovaně uvedly, že jde o garáž bez návaznosti na rodinný dům, k němuž by měla případně náležet. Jedná se tedy (dle projektové dokumentace) o pouhou garáž pro dopravní prostředky, která je bez dalšího umístěna v hustě zastavěné ploše bydlení, kde by dle právní úpravy taková Stavba neměla být umístěna vůbec.
30. Stavba stejně tak nesplňuje požadavky stanovené § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., pokud jde o odstupové vzdálenosti. Uvedené ustanovení na Předmětnou stavbu dopadá, neboť u této je nutné vnímat a posuzovat její skutečný účel, kterým není garáž, ale objekt k bydlení či rekreaci, jak žalobkyně opakovaně tvrdí. Ustanovení § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se vztahuje na stavby garáže, stavby související či podmiňující bydlení, pokud jsou umístěny na pozemku rodinného domu. Uvedené ustanovení by se výkladem a minori ad maius mělo vztahovat i na stavbu samostatné garáže postavené v oblasti, kde postavena být nemá (k tomu srov. zejména odstavce 37 – 40, 45 – 53 žaloby).
31. **V pořadí čtvrtým žalobním bodem žalobkyně uváděla, že z důvodu nesprávného posouzení Stavby (jejího účelu) je zasahováno do jejího soukromí.**
32. Žalobkyně uvedla (**žalobní bod 4.1.**), že změnou projektové dokumentace a realizací Stavby tak, že v této je umístěno okno – konkrétně ve štítu, který byl zvýšen o 45 cm oproti původně zamýšlenému a v roce 2009 povolovanému záměru – dochází k zásahu do jejího soukromí. Konkrétně situaci žalobkyně nazvala jako potencionální zásah do dlouhodobě zavedené úrovně soukromí. Žalovaný žalobkyni s touto námitkou odkazoval na občanskoprávní řízení a tento postup žalobkyně považuje za nedostatečný. Obdobný (nedostatečný) závěr žalovaného platí pro vypořádání námitky žalobkyně stran jejího obtěžování popílkem z kamen na tuhá paliva, která jsou ve Stavbě umístěna, a sněhem, který je nahrnován k její nemovitosti (k tomu srov. odstavce 30, 55, 62 – 63 žaloby).
33. V dalším dílním **žalobním bodě 4.2.** žalobkyně tvrdila, že s posouzením (správným) skutečného stavu a účelu Stavby souvisí i její vyhovění požárně bezpečnostnímu řešení. Podle žalobkyně požárně nebezpečný prostor zasahuje i na pozemky, na kterých se nachází malé stavby. Dle žalovaného postačuje, že bylo vypracováno požárně

bezpečnostní řešení, které sice bylo předloženo k posouzení Hasičskému záchrannému sboru Kraje Vysočina, ale podle něj jde o stavbu, pro niž není vydáváno závazné stanovisko, neboť je stavbou jednoduchou, ke které nevykonává státní požární dozor. Doplnil, že sice požárně nebezpečný prostor se zde nachází v důsledku kamen na tuhá paliva, a že tento prostor zasahuje i pozemky p. č. XA, XB a XC v k. ú. xx, ale jde o ostatní plochy nebo komunikaci, tedy nezasahuje žádnou stávající stavbu. Neuvedl však, že požárně nebezpečný prostor zasahuje i na pozemek p. č. XD, kde se v bezprostřední blízkosti, resp. přímo na hranici pozemků nachází nyní opravená kolna, která zde stojí již historicky (k tomu srov. odstavce 56 – 57 žaloby).

34. Obdobně žalobkyně napadala nedostatečné posouzení Stavby stran s ní souvisejících terénních úprav (**žalobní bod 4.3.**), které pro ni znamenají, že dochází k podmáčení jejích nemovitostí. V souvislosti s realizací Stavby došlo k terénním úpravám, v jejichž důsledku došlo k navýšení cesty ke Stavbě a k narušení odtokových poměrů v daném místě. Stavební úřady se nedostatečně zabývaly otázkou realizace terénních úprav v daném místě – měly totiž konstatovat, jak vypadá stav nyní oproti tomu, jak vypadal před započítím realizace Stavby, a nikoli pouze konstatovat stav současný. Na to měla navázat úvaha stavebních úřadů, zda došlo ke změně odtokových poměrů (k tomu srov. zejména odstavce 58 – 61 žaloby).

III. Vyjádření žalovaného

35. Žalovaný ve vyjádření ze dne 25. 9. 2023, které bylo doručeno krajskému soudu dne 27. 9. 2023, uvedl, že žaloba je nedůvodná a navrhl její zamítnutí v celém rozsahu.
36. Odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a dále na závěry vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 9. 2021, č. j. 30 A 39/2021-66, a na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 21. 4. 2023, č. j. 2 As 274/2021 – 38.
37. Ve vztahu k prvnímu žalobnímu bodu žalovaný odkázal na strany č. 5 – 6 žalobou napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

38. Osoba zúčastněná na řízení č. 1 se k podané žalobě písemně nevyjádřila. Osoba zúčastněná na řízení č. 2 stručně shrnula, že od počátku jsou s Předmětnou stavbou problémy, neboť Stavebníci se neustále odchyľují od původního záměru a tím způsobují problémy sousedům. Zdůraznila, že Předmětná stavba nemůže být vzhledem ke své konstrukci garáží, ale půjde o prostor, který bude určen k obýváním.
39. Ke svému vyjádření přiložila listiny, konkrétně vyjádření své a žalobkyně adresované Krajskému úřadu Kraje Vysočina ze dne 1. 9. 2023 (č. l. 43 soudního spisu), odpověď Krajského úřadu Kraje Vysočina na uvedenou listinu, tedy odpověď na podnět k přezkoumání závazného stanoviska ve věci „umístění a užívání kamen na tuhá paliva v rámci garáže k. ú. Polná“ ze dne 25. 9. 2023 (na č. l. 44 soudního spisu), a závazné stanovisko k provedení stavby stacionárního zdroje ze dne 20. 1. 2017 (na č. l. 45 soudního spisu).

V. Jednání před krajským soudem

40. Dne 12. 12. 2023 se v předmětné věci konalo jednání u krajského soudu, kterého se zúčastnili žalobkyně, její zástupce a Osoba zúčastněná na řízení č. 2. Žalovaný se z jednání krajského soudu omluvil s tím, že souhlasí s projednáním věci v jeho nepřítomnosti.
41. Přítomní setrvali na svých procesních návrzích a odkázali na svá podání ve věci. Žalobkyně nadto zasadila věc do historických souvislostí a neopomenula zdůraznit vztahy se Stavebníky.
42. Osoba zúčastněná na řízení č. 2 k dotazu krajského soudu uvedla, že přílohy, které dodala ke svému vyjádření – jak jsou specifikovány výše - navrhuje provést jako listinné důkazy. Krajský soud však tyto důkazní návrhy zamítl pro nadbytečnost. Závazné stanovisko k provedení stavby stacionárního zdroje ze dne 20. 1. 2017 (na č. l. 45 soudního spisu) je součástí správního spisu. Další dvě listiny, tedy podnět Osoby zúčastněné na řízení č. 2 a žalobkyně k zahájení přezkumného řízení ve věci posledně uváděného stanoviska a odpověď žalovaného na tento podnět, jsou datovány až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

VI. Skutkové a právní závěry krajského soudu

43. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým a právním závěrům.
44. Pokud jde o první žalobní bod, tento byl v řízení vedeném před zdejším soudem v dané věci dříve, tedy pod sp. zn. 30 A 39/2021 (jak již bylo opakovaně uvedeno shora), shledán za klíčový a s ohledem na jeho důvodnost došlo ke zrušení tehdejšího rozhodnutí žalovaného, konkrétně tedy jeho rozhodnutí ze dne 20. 1. 2021, č. j. KUJI 5009/2021, sp. zn. OUP 436/2020 Sch-2. Uvedený závěr byl potvrzen v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2023, č. j. 2 As 274/2021-38. Krajský soud nejprve shrne, v čem byla prvotně dána důvodnost onoho prvního žalobního bodu a poté se vyjádří k tomu, zda daný nedostatek tehdejšího rozhodnutí žalovaného byl nyní v žalobou napadeném rozhodnutí odstraněn v souladu s požadavky zdejšího soudu a Nejvyššího správního soudu – v nynějším prvním žalobním bodě totiž žalobkyně namítá, že žalovaný požadavkům zdejšího, a zejména Nejvyššího správního soudu, nedostál.
45. V řízení vedeném před zdejším soudem pod sp. zn. 30 A 39/2021 žalobkyně první žalobní námitkou (tehdy společně s Osobou zúčastněnou na řízení č. 2, rovněž v postavení žalobkyně) napadala platnost výroku I. Původního rozhodnutí, tj. výroku o umístění Stavby v Původním rozhodnutí z roku 2009.
46. Krajský soud tehdy dospěl k závěru, že důvodnost takové žalobní námítky má vliv na rozsah umístění Stavby v rámci rozhodnutí o jejím dodatečném povolení. Nastala totiž situace, kdy odbor výstavby a ŽP Městského úřadu Polná vydal dne 17. 8. 2009, pod č. j. MUPO-OVŽP/2063,2065/2009-330 Směr, rozhodnutí, ve kterém výrokem I. podle § 79 stavebního zákona rozhodl o umístění Stavby a pro umístění Stavby stanovil podmínky a výrokem II. podle § 115 stavebního zákona vydal stavební povolení a stanovil

podmínky pro provedení Stavby. Následně odvolací orgán - odbor územního plánování a stavebního řádu Krajského úřadu Kraje Vysočina rozhodnutím ze dne 1. 3. 2017, č. j. KUJI 17886/2017, zrušil v přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 správního řádu výrok II. Původního rozhodnutí (jak je specifikováno výše) a toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 28. 6. 2017, č. j. MMR-16975/2017-83/1074.

47. Stavební úřad prvního stupně poté dospěl k závěru, že na základě těchto rozhodnutí by se v posuzovaném případě jednalo o Stavbu, u níž bylo stavební povolení zrušeno, a vztahovalo by se na ni ustanovení § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona (Stavba by tak byla projednávána v opakovaném stavebním řízení). Následně však bylo správním orgánem I. stupně při kontrolní prohlídce dne 24. 8. 2017 zjištěno, že Stavba byla provedena v rozporu jak s podmínkami zrušeného výroku II. Původního rozhodnutí, tak i s podmínkami nezrušeného výroku I. Původního rozhodnutí (výrok o umístění Stavby). Z toho důvodu odbor výstavby a ŽP Městského úřadu Polná zahájil řízení o odstranění Stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a Stavbu projednával jako stavbu provedenou bez stavebního povolení. Po zahájení tohoto řízení podali Stavebníci žádost o dodatečné povolení Stavby.
48. Dále stavební úřad I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že posoudil Stavbu z hlediska výroku I. Původního rozhodnutí (tento byl následně popsán, stejně jako samotná Stavba). Dále uvedl, že oproti výroku I. Původního rozhodnutí je Předmětná stavba podle situačních výkresů dodaných Stavebníky umístěna odchylně, a to ve vzdálenosti 3,66 m (místo 3,5 m) od hranice s pozemkem st. p. XE a 3,05 m (místo 2,9 m) od hranice s pozemkem nyní parc. č. XA, výška hřebene sedlové střechy je +6,2 od +/- 0,00. V otázce rozporu Stavby s územním rozhodnutím stavební úřad dospěl k závěru, že z dikce § 129 stavebního zákona nevyplývá, že by v případě Stavby provedené odchylně od územního rozhodnutí nebylo možné vydat dodatečné povolení.
49. S výše uvedenými závěry a posouzením věci stavebním úřadem prvního stupně (a následně rovněž žalovaným) tehdy krajský soud obecně souhlasil, avšak žalobkyně tehdy vznášela námitku neplatnosti výroku I. Původního rozhodnutí s odkazem na dikci § 93 stavebního zákona. Dle posledně uvedeného ustanovení totiž platí, že: *„Územní rozhodnutí o umístění stavby, změně využití území, změně vlivu užívání stavby na území a o dělení nebo scelování pozemků platí 2 roky ode dne nabytí právní moci, nestanoví-li stavební úřad v odůvodněných případech lhůtu delší, nejdéle však 5 let.“*
50. Posouzení takové námitky mělo potom vliv na rozsah umístování Stavby v rámci řízení o jejím dodatečném povolení. Pokud by totiž výrok I. Původního rozhodnutí pozbyl již dříve platnosti, nemohla by být v rámci nynějšího řízení o dodatečném povolení stavby Předmětná stavba umístována s odkazem na její umístění původní (výrok I. Původního rozhodnutí z roku 2009) se zohledněním reálně nastalých odchylek. Stavba by musela být postupem dle § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona umístěna (a povolena) znovu an block při zohlednění a věcném vypořádání podmínek stanovených zákonem.
51. Sama žalobkyně tehdy ve svém odvolání ze dne 7. 9. 2018 a jeho doplnění ze dne 14. 9. 2018 (odvolání proti v pořadí prvnímu rozhodnutí o dodatečném povolení Stavby ze dne 23. 8. 2018) výslovně uvedla jako odvolací námitku, že dle jejího názoru výrok I. Původního rozhodnutí není s ohledem na dikci § 93 stavebního zákona platný. Stavební úřad I. stupně měl ve svém rozhodnutí nahradit územní rozhodnutí, to neučinil a

vycházel z již neplatné části rozhodnutí, aniž by tak přezkoumával a fakticky rozhodoval v intencích (požadavcích) územního řízení.

52. Uvedenou námitku žalobkyně v zásadě zopakovala i v dalším odvolání ze dne 13. 9. 2019 (k tomu srov. odstavec 12 odvolání) a na tuto svou námitku odkazovala i před vydáním v pořadí posledního rozhodnutí o dodatečném povolení Stavby ve svém vyjádření ze dne 21. 8. 2020.
53. Již v prvním kasačním rozhodnutí (rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2018, č. j. KUJI/91226/2018) žalovaný uvedenou námitku vypořádal tak, že: *„Právní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej (srov. Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 7. vydání, Praha, C. H. Beck 2009, s. 225, resp. v judikatuře NSS např. rozsudek ze dne 22. 5. 2008, č. j. 6 As 45/2005 – 188). Stavební úřad v napadeném rozhodnutí správně vyvozuje, že výrok I. rozhodnutí stavebního úřadu v Polné o umístění stavby je nadále platný. Územní rozhodnutí se dodatečně nevydává, nabrazuje ho umístění dodatečné povolení stavby, Krajský úřad uvádí, že stavební úřad v dalším řízení by měl posoudit stavbu z hlediska výroku I. rozhodnutí stavebního úřadu v Polné a vše v rozhodnutí řádně odůvodnit.“*
54. Uvedený závěr, tj. závěr o tzv. presumpci správnosti správního aktu, konkrétně výroku I. Původního rozhodnutí, byl následně stavebními úřady obou stupňů v průběhu řízení o dodatečném povolení Stavby opakován a přijímán.
55. V řízení vedeném pod sp. zn. 30 A 39/2021 žalobkyně v rámci prvního žalobního bodu poukazovala na skutečnost, že její výše specifikovaná námitka uplatněná v rámci řízení o dodatečném povolení Stavby nebyla vůbec vypořádána, dodala rovněž, že závěry stavebních úřadů o tom, že výrok I. Původního rozhodnutí podléhá presumpci správnosti správního aktu, není náležitě odůvodněn.
56. Krajský soud v řízení vedeném pod sp. zn. 30 A 39/2021 následně dospěl k závěru, že uvedená a tehdy uplatněná žalobní námitka je důvodná.
57. Dále se krajský soud obecně vyjádřil k problematice oné „platnosti“ rozhodnutí v tehdy a koneckonců i nyní posuzovaném případě. Původní rozhodnutí z roku 2009 totiž obsahovalo výrok o umístění Stavby, ale i výrok o jejím povolení. Tehdejší odkaz žalobkyně na dikci § 93 stavebního zákona nemusel být bez dalšího zcela přiléhavý, neboť podle § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona nepozbývá územní rozhodnutí (výrok o umístění stavby) platnosti, pokud je v době jeho platnosti vydáno pravomocné stavební povolení (což byl v posuzovaném případě výrok II. Původního rozhodnutí).
58. Pokud bychom dospěli k závěru, že výrok II. Původního rozhodnutí znamenal aplikaci dikce § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona, nemohlo by územní rozhodnutí, respektive výrok I. Původního rozhodnutí o umístění stavby nikdy pozbyt platnosti. Tento závěr však krajský soud tehdy nesdílel.
59. V případě Původního rozhodnutí totiž de facto probíhalo tzv. společné řízení ve smyslu § 140 správního řádu. Aplikace dikce § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona tak byla vyloučena a platnost aktu se posuzovala k rozhodnutí jako celku. K obdobnému závěru dospěl následně i zákonodárce, který k 1. 1. 2019 přijal do stavebního zákona právní úpravu tzv. společného územního a stavebního řízení (k tomu srov. § 94j a násl.

stavebního zákona), kde v dikci § 94p odst. 5 je regulována platnost takového rozhodnutí jako celku. V tomto duchu nadto znělo poučení účastníků v Původním rozhodnutí. Aplikace dikce § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona tak je v případě onoho Původního rozhodnutí s ohledem na výše uvedené vyloučena.

60. Konkrétně k tehdejšímu prvnímu žalobnímu bodu č. 1 (v řízení vedeném pod sp. zn. 30 A 39/2021) krajský soud uvedl, že argumentace presumpcí správnosti správních aktů je v posuzované věci absolutně nepřiléhavá a tato námitka žalobkyně - de facto napadající to, v jakém rozsahu má být Stavba v jejím dodatečném povolování rovněž umístována [k tomu srov. § 129 odst. 3 písm. c) předposlední věta stavebního zákona] – zůstala nevypořádána. Stavební úřady tak při dodatečném povolování Stavby odkazovaly na rozhodnutí (výrok I. Původního rozhodnutí), u kterého nezkoumaly jeho platnost ve smyslu § 93 stavebního zákona – nadto k námitce žalobkyně (a Osoby zúčastnění na řízení č. 2, která tehdy rovněž vystupovala v postavení žalobkyně).
61. Platnost správního rozhodnutí je předpokladem pro to, aby rozhodnutí mohlo mít účinky na hmotněprávní nebo procesněprávní poměry určených jednotlivců. Závaznost rozhodnutí správního orgánu pro účastníky se odvozuje až od právní moci rozhodnutí, přičemž ovšem pro okamžik, kdy nastává právní moc, je podstatný právě okamžik platnosti. Platnost správního rozhodnutí je tedy nezbytnou podmínkou pro to, aby toto rozhodnutí nabylo právní moci a aby se stalo účinným a vykonatelným (k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010 – 83).
62. Vedle toho správnost správního aktu je spojována mimo jiné se zásadou ochrany práv nabytých v dobré víře (k tomu srov. § 2 odst. 3 správního řádu). Správní rozhodnutí je veřejnou listinou, již považujeme za pravou (vydanou orgánem, který k jeho vydání měl pravomoc a vydal je v mezích své působnosti, resp. příslušnosti), není-li prokázán opak. Obsah rozhodnutí je považován za správný (pravdivý, souladný se skutkovým stavem i právem), není-li rozhodnutí jako věcně nesprávné změněno či jako nezákonné (v rozporu s právem) zrušeno (k tomu srov. Frumarová, K., Grygar, T., Pouperová, O., Škurek, M. Správní právo procesní. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 285.).
63. S ohledem na výše uvedené teoretické vymezení je zřejmé, že otázka platnosti rozhodnutí ve smyslu § 93 stavebního zákona tehdy nebyla vypořádána odkazem na presumpci správnosti daného aktu. Mezi účastníky řízení bylo a je nesporné, že výrok I. Původního rozhodnutí (umístění stavby) zrušen nebyl a byl vydán stavebním úřadem v mezích jeho kompetencí, to však neznamená, že v době, kdy bylo s realizací Předmětné stavby započato, byl ještě akt ji umísťující (tehdy i povolující) v platnosti (míněno v řízení vedeném před zdejším soudem pod sp. zn. 30 A 39/2021). Touto otázkou se stavební úřady po celou dobu řízení o dodatečném povolení stavby nikterak nezabývaly a tuto námitku žalobkyně tehdy nevypořádaly.
64. Spíše nad rámec nutného krajský soud považoval za vhodné rovněž zmínit, že žalobkyní uplatněný první žalobní bod byl sice bodem důvodným, nicméně její další myšlenková konstrukce je již mylná. Žalobkyně totiž zároveň uvedla, že Předmětná stavba neměla být (s odkazem na jejich první žalobní bod) dodatečně povolována podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, ale podle § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona. Tento závěr však krajský soud se žalobkyní nesdílel. Dle dikce § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona platí, že: „*Stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho*

souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nabrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.“ V případě § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona platí, že: „Stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku nebo stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené podle rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem, které bylo pravomocně zrušeno a stavba nebyla povolena v opakovaném stavebním řízení.“

65. I v případě, že by rozhodnutí o umístění Předmětné stavby (výrok I. Původního rozhodnutí) pozbylo platnosti (touto otázkou se měl žalovaný opětovně zabývat v řízení, ze kterého vzešlo rozhodnutí, které je nyní napadeno předmětnou žalobou), nenastane předpoklad dikce § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, ale stále jde o situaci, kterou předpokládá dikce § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Šlo by totiž o situaci, kdy Stavba byla provedena bez rozhodnutí o umístění stavby, neboť toto nebylo nikdy zrušeno (pouze mohlo pozbyt platnosti, jak je již ostatně opakovaně uvedeno výše).
66. Uvedené závěry byly zcela potvrzeny Nejvyšším správním soudem, jak je ostatně již opakovaně uvedeno shora. Nejvyšší správní soud nadto k věci uvedl, že krajský soud správně dovodil, že § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona nelze v posuzovaném případě aplikovat. Původní rozhodnutí totiž bylo vydáno ve společném řízení dle § 78 odst. 1 stavebního zákona (v tehdy účinném znění) a § 140 správního řádu. Tento závěr výslovně vyplývá z usnesení o spojení územního a stavebního řízení, č. j. MUPO-OVŽP/2063,2065/2009- 330, Smer, vydaného dne 1. 7. 2009 Městským úřadem Polná. Jak již uvedl krajský soud, aplikace § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona by vedla k nelogickému závěru, že výrok I. Původního rozhodnutí o umístění Stavby, vydaný současně s výrokem II. o jejím povolení, nemohl od počátku nikdy pozbyt platnosti. Proti aplikaci § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona stojí také jeho jazykový výklad. Z jeho dikce totiž plyne požadavek, aby bylo na základě žádosti podané v době platnosti územního rozhodnutí vydáno pravomocné stavební povolení nebo jiné obdobné rozhodnutí. V posuzovaném případě byla Stavba pravomocně umístěna dne 22. 9. 2009, zatímco o její umístění i povolení bylo požádáno dne 19. 6. 2009. Žalovaný přitom v řízení před Nejvyšším správním soudem nenamítal, že na základě žádosti podané v době platnosti výroku I. Původního rozhodnutí bylo vydáno jiné pravomocné stavební povolení či obdobné rozhodnutí, v jehož důsledku by platnost výroku o umístění Stavby nezanikla.
67. Krajský soud tedy dospěl ke správnému závěru, že platnost výroku I. Původního rozhodnutí je třeba posuzovat k rozhodnutí jako celku. Na tomto základě pak dovodil, že platnost rozhodnutí o umístění Stavby mohla být zachována konzumací výroku o povolení Stavby, tedy jejím zahájením. Zavázal správní orgán, aby se výslovně vypořádal s otázkou, zda rozhodnutí o umístění Stavby nepozbylo platnosti. Doporučil proto v dalším řízení při posuzování platnosti výroku I. o umístění stavby dohledat oznámení o zahájení Stavby. S tímto řešením Nejvyšší správní soud rovněž souhlasil. Zahájení stavby je třeba považovat za okolnost rozhodnou pro zachování platnosti výroku o umístění Stavby (§ 93 odst. 1 stavebního zákona). Krajským soudem zvolené řešení se ostatně shoduje i s východiskem Metodického doporučení odboru územního plánování a odboru stavebního řádu Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 14. května 2008 s názvem „SPOJENÉ ÚZEMNÍ A STAVEBNÍ ŘÍZENÍ“ (dostupné z: <https://www.mmr.cz/getmedia/9496e13f-3ab2-4993-beb3-7ed5e79010e0/Metodicke>).

68. Nejvyšší správní soud závěrem přisvědčil argumentu žalovaného, jakožto stěžovatele, v kasační stížnosti, že v posuzovaném případě mohlo být jedinou podmínkou pro pozbytí platnosti výroku I. Původního rozhodnutí zmeškání dvouleté lhůty pro zahájení Stavby. Dle stěžovatele (žalovaného) ji Stavebníci dodrželi, neboť již rozhodnutím Úřadu městysu Luka nad Jihlavou, stavebního odboru, ze dne 16. 2. 2011, č. j. 2010/589-212/33-3, jim bylo nařízeno provést odstranění Stavby. Tuto argumentaci však žalovaný nevtělil do tehdy napadeného rozhodnutí, proto krajský soud v řízení pod sp. zn. 30 A 39/2021 důvodně posoudil vypořádání opakovaně vznášené námitky žalobkyně a Osoby zúčastněné na řízení č. 2 jako nedostatečné.
69. S ohledem na výše uvedené se tedy v rámci nynějšího vypořádání žalobního bodu č. 1 krajský soud zaměřil na to (v kontextu této námitky), zda žalovaný dostal požadavků, respektive závaznému právnímu názoru vyslovenému zdejším soudem v rozsudku ze dne 16. 9. 2021, č. j. 30 A 39/2021 – 66, který nabyl právní moci dne 30. 10. 2021, který byl aprobován Nejvyšším správním soudem, konkrétně jeho rozsudkem ze dne 21. 4. 2023, č. j. 2 As 274/2021-38.
70. Žalovaný se s uvedenou námitkou nyní již řádně vypořádal na stranách 5 – 6 žalobou napadeného rozhodnutí (na uvedené ostatně i odkazuje ve svém vyjádření k podané žalobě).
71. Uvedl, že zahájení stavby je potřeba považovat za okolnost rozhodnou pro zachování platnosti výroku o umístění Stavby dle § 93 odst. 1 stavebního zákona. Žalovaný při posouzení platnosti výroku I. Původního rozhodnutí vycházel z předpokladu, že jedinou podmínkou pro pozbytí platnosti výroku I. Původního rozhodnutí je zmeškání dvouleté lhůty pro zahájení Stavby. Tato lhůta byla dle závěrů žalovaného Stavebníky dodržena, neboť dne 1. 7. 2010 provedl stavební úřad kontrolní prohlídku, ze které byl pořízen protokol, ve kterém je uvedeno, že Stavba garáže byla provedena (uvedené je založeno na č. 1. 17 spisu správního orgánu I. stupně, žlutá složka, pozn. krajského soudu). Na základě uvedeného zjištění je zřejmé, že byla Stavba ve dvouleté lhůtě zahájena a platnost výroku I. Původního rozhodnutí je zachována, jelikož došlo k zahájení Stavby ve dvouleté lhůtě. Stavební úřad I. stupně tak správně v Rozhodnutí správního orgánu I. stupně posoudil umístění Stavby z hlediska výroku I. původního rozhodnutí a také posoudil splnění požadavků na odstupové vzdálenosti podle § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb.
72. Výše uvedeným závěrům nemá krajský soud co vytknout, je pravdou, že stavební úřad, respektive žalovaný podle všeho nedohledal ve správním spise Stavebníky podané oznámení o zahájení Stavby, na druhou stranu jednoznačný skutkový závěr o jejím zahájení plyne i z výše uváděného protokolu o kontrolní prohlídce. Pro účely posouzení platnosti výroku I. Původního rozhodnutí považuje krajský soud výše uvedené za zcela dostačující a vyhovující požadavkům na dokazování stanoveným v dikci § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.
73. Nyní tak krajskému soudu nezbyvá, než konstatovat, že první žalobní bod žalobkyně je nedůvodný, neboť žalovaný postupoval v souladu se závazným právním názorem zdejšího soudu, jak byl vysloven v jeho rozsudku ze dne 16. 9. 2021, č. j. 30 A 39/2021 – 66.
74. Ve vztahu k dalším žalobním bodům krajský soud nejprve uvádí, že na jejich vypořádání, které provedl ve svém rozsudku ze dne 16. 9. 2021, č. j. 30 A 39/2021 – 66, který nabyl právní moci dne 30. 10. 2021, nemá co měnit. Kasační stížnost žalovaného

do předmětného rozsudku byla zamítnuta Nejvyšším správním soudem, konkrétně jeho rozsudkem ze dne 21. 4. 2023, č. j. 2 As 274/2021-38, ovšem pouze s vypořádáním žalobního bodu č. 1 (pro který bylo předchozí rozhodnutí žalovaného rušeno). Uvedené však nemá vliv na názory, které krajský soud již vyslovil a na kterých trvá.

75. **V pořadí druhým žalobním bodem žalobkyně napadala obsah závazných stanovisek orgánů památkové péče**, tj. závazné stanovisko orgánu památkové péče ze dne 2. 4. 2019, č. j. MMJ/SÚ/46136/2019-ZaD, a je potvrzující závazné stanovisko nadřízeného dotčeného orgánu, tedy závazné stanovisko Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 13. 1. 2020, č. j. KUJI 3161/2020, OKPP 454/2019.
76. Ve vztahu k této žalobní námitce, jak je detailněji uvedena výše v části popisující obsah žaloby, je však nutné zdůraznit, že žalobkyně nenapadá obsah vydaných závazných stanovisek nikterak konkrétně. Z žaloby je zřejmé, že problém žalobkyně spatřuje v tom, že byla vydána stanoviska nová, která oproti těm původním zmírňují podmínky pro Předmětnou stavbu stran požadavků ochrany památkové péče v okolí.
77. Krajský soud v této souvislosti zdůrazňuje, že „nový záměr“ (respektive ten, který se pro odchýlení se od původního rozhodnutí o umístění a ke kterému bylo současně zrušeno stavební povolení, a tedy se dodatečně povoluje) vyžaduje vydání nového závazného stanoviska, k tomu ostatně srov. § 4 odst. 4 stavebního zákona. S ohledem na skutečnost, že Stavba je nyní dodatečně povolována – s ohledem na skutkový vývoj a souvislosti, jak již byly popsány – bylo nutné vyžádat si „nová“ závazná stanoviska reagující na projektovou dokumentaci odpovídající reálnému stavu Stavby.
78. Je pravdou, že v ideálním případě je závazné stanovisko vydáváno před započatím realizace stavby, nicméně v nastalé situaci je stanovisko vydáváno ke Stavbě již existující. Takový postup však stavební zákon nezapovídá, předvídá jej, a to samotnou právní úpravou řízení o dodatečném povolení stavby, které „vstupuje“ za podmínek stanovených zákonem do řízení o odstranění stavby a reaguje tak na právem předvídaný a nastolený stav.
79. I pokud došlo v nyní vydaných závazných stanoviscích ke zmírnění podmínek na Stavbu oproti stanoviskům vydaným původně (k původní projektové dokumentaci, od které se Stavebníci odchýlili), automaticky to neznamená, že závazná stanoviska jsou v rozporu se zákonem, jsou nepřezkoumatelná či jinak vadná.
80. Krajský soud na tomto místě konstatuje, spíše v obecné rovině s ohledem na obecnou žalobní námitku žalobkyně (k tomu srov. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78), že závazná stanoviska orgánů památkové péče jsou přezkoumatelná, souladná se zákonem a vydána procesně předvídaným způsobem. Argumentace v nich je logická a závěry z nich plynoucí na tuto argumentaci jasně navazují.
81. Druhá žalobní námitka žalobkyně tak není důvodná.
82. **Třetí žalobní námitkou žalobkyně napadala nesprávné vyhodnocení účelu Předmětné stavby, což mělo vliv na další souvislosti. Stavba je formálně Stavebníky označena jako garáž, ale dle názoru žalobkyně je stavbou k účelům rekreačním či snad dokonce k bydlení.**
83. Pokud jde o posouzení účelu Předmětné stavby, vycházely stavební úřady obou stupňů ze zjištění stavebního úřadu prvního stupně, která byla učiněna v rámci ohledání dne 4.

6. 2018. Stavebním úřadem bylo posouzeno, že účel dodatečně povolované Stavby odpovídá předložené projektové dokumentaci. V této souvislosti krajský soud připomíná rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 51/2008 – 101, dle kterého: „Na stavebním úřadu je, aby vždy posoudil kvalifikaci předmětné stavby, přičemž vychází ze všech skutečností zjištěných v průběhu stavebního řízení, především z projektové dokumentace...“
84. Z žalobou napadeného rozhodnutí, stejně jako z rozhodnutí stavebního úřadu prvního stupně, jednoznačně plyne popis Předmětné stavby, to vše v návaznosti na zjištění na místě samém a předloženou projektovou dokumentaci.
85. Za nastalé situace jsou Stavebníci nadto povinni užívat Předmětnou stavbu (nyní nebo v budoucnu po jejím dokončení) v souladu s jejím dodatečným povolením – tedy jako garáž. Z dikce § 119 odst. 1 stavebního zákona plyne, že: „Dokončenou stavbu, popřípadě část stavby schopnou samostatného užívání, uvedenou v § 103 odst. 1 písm. e) bodech 4 až 8, nebo stavbu, u které postačí ohlášení stavebnímu úřadu podle § 104 odst. 1 písm. a) až d) a k) nebo podle zvláštního právního předpisu, nebo pokud vyžaduje stavební povolení, a jedná-li se o a) stavbu veřejné infrastruktury, b) stavbu, jejíž vlastnosti nemohou budoucí uživatelé ovlivnit, c) stavbu, u které bylo stanoveno provedení zkušebního provozu, d) změnu stavby, která je kulturní památkou, e) vodní dílo podle § 15a odst. 3 vodního zákona, lze užívat pouze na základě kolaudačního souhlasu, nebo kolaudačního rozhodnutí. Stavebník zajistí, aby byly před započítím užívání stavby provedeny a vyhodnoceny zkoušky a měření předepsané zvláštními právními předpisy.“
86. Z uvedeného je zřejmé, že Předmětná stavba právní úpravě § 119 a násl. stavebního zákona stran kolaudace nepodléhá. Rozhodujícím je tak dikce § 126 odst. 1 stavebního zákona, dle které: „Stavbu lze užívat jen k účelu vymezenému zejména v kolaudačním rozhodnutí, v oznámení o užívání stavby nebo v kolaudačním souhlasu. Nevyžaduje-li stavba kolaudaci podle § 119 odst. 1, lze ji užívat jen k účelu vymezenému v povolení stavby.“
87. Povinností Stavebníků je potom užívání Stavby, která nepodléhá kolaudaci, ohlásit stavebnímu úřadu – k tomu srov. § 152 odst. 5 stavebního zákona. Pokud budou Stavebníci užívat Předmětnou stavbu v rozporu s tím, k čemu je v dodatečném povolení určena (jako garáž), naplňují skutkovou podstatu přestupku podle § 178 odst. 1 písm. g) stavebního zákona. Dle posledně uváděného ustanovení totiž platí, že: „Fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 126 odst. 1 užívá stavbu v rozporu s účelem vymezeným v kolaudačním rozhodnutí, v kolaudačním souhlasu nebo v oznámení o užívání stavby, nebo s účelem vymezeným v povolení stavby, nevyžaduje-li stavba kolaudaci, nebo takové užívání umožní jiné osobě.“
88. Krajský soud tedy dospívá k závěru o nedůvodnosti v pořadí třetí vznesené námitky, neboť stavební úřady obou stupňů se zabývaly účelem Předmětné stavby a tuto vyhodnotily jako garáž s ohledem na náležitá skutková zjištění. Pokud by Stavebníci užívali Stavbu v rozporu s jejím deklarovaným účelem, nastupují jiné mechanismy regulace, jak jsou podrobněji uvedeny výše. Nic potom žalobkyni nebrání podat podnět stavebnímu úřadu, který se následně může rozpory v užívání Stavby zabývat a Stavebníky dokonce sankcionovat, a to uložením pokuty až do výše 500 000 Kč dle § 178 odst. 3 písm. c) stavebního zákona.

89. S ohledem na skutečnost, že stavebními úřady byla Předmětná stavba stran svého účelu hodnocena v souladu se zákonem, nedůvodným je i třetí žalobní bod stran těchto tvrzení.
90. Pokud jde o vymezení účelu Stavby v návaznosti na posouzení jejího umístění, zde krajský soud dospívá k závěru o nedůvodnosti celého třetího žalobního bodu, neboť účel Stavby, jak byl vymezen stavebními úřady s ohledem na vše výše uvedené, ob stojí. Problematikou odstupových vzdáleností ve smyslu § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se stavební úřad řádně zabýval na str. 3 Rozhodnutí o dodatečném povolení Stavby a s těmito závěry se krajský soud ztotožňuje.
91. Díkce § 24 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. reguluje stavby garáží nikoli pro účely umístění soukromých motorových vozidel v řádu jednotek pro běžné účely, nýbrž velkoplošné (případně patrové) garáže jako samostatné budovy sloužící pro odstavení motorových a jiných vozidel blíže neurčených osob s potřebou dočasného parkování.
92. Pokud jde o čtvrtou žalobní námitku, tato podobně jako třetí navazuje na problematiku „řádného“ určení účelu Předmětné stavby, nyní v návaznosti na zásah do soukromí žalobkyně.
93. V případě dílčího žalobního bodu 4.1. se krajský soud ztotožňuje se stavebními úřady a jejich odkazem na řízení před civilními soudy. Jak již bylo uvedeno výše, stavební úřady obou stupňů Předmětnou stavbu náležitě hodnotily, dospěly k závěru, že v souladu s projektovou dokumentací se jedná v případě onoho „problematického okna ve štítě“ o okno umístěné do podstřešního prostoru bez účelového využití – půdy, přístupné pouze žebříkem a stropním výlezem. Z toho lze usuzovat, že se bude jednat o prostor, kde se Stavebníci budou zdržovat pouze výjimečně – příležitostně. V takovém případě nemůže dojít nad mírou přiměřenou místním poměrům k zásahu do soukromí žalobkyně.
94. S ohledem na skutečnost, že Předmětná stavba není určena k bydlení či rekreaci, dospěly stavební úřady ke správnému závěru, že zde potenciál obtěžování pohledem a narušování soukromí žalobkyně ze strany Stavebníků není takový, aby mohl bránit v umístění onoho okna. To vše opět s ohledem na stanovený účel Předmětné stavby.
95. Pokud by však žalobkyně byla nad míru přiměřenou místním poměrům, jak předvídá díkce § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“), obtěžována, nic jí nebrání domáhat se ochrany soukromoprávní cestou. Právě relativně nová právní úprava díkce § 1013 o. z. na rozdíl od předchozí právní úpravy doplnila požadavek přiměřenosti obtěžování vzhledem k *místním* poměrům. Před nabytím účinnosti o. z. bylo uvedené dovozováno pouze judikatorně. V konkrétním případě by tak bylo zkoumáno, zda s ohledem na lokaci staveb, jejich způsob využití a další okolnosti je zde požadavek stanovený v díkci § 1013 dán či nikoli a dle toho by soud volil prostředek k nápravě (v návaznosti na žalobní žádání žalobkyně).
96. Obdobné platí i ohledně sněhu či popílku, které jsou tzv. pevnými imisemi a dopadá na ně výše uvedené.
97. Pokud jde o **dílčí žalobní námitku 4.2** a požárně bezpečnostní řešení Předmětné stavby, tato je rovněž nedůvodná. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí a z obsahu správního spisu plyne, že součástí žádosti o dodatečné povolení Stavby je požárně bezpečnostní řešení datované k březnu 2019. Uvedené požárně bezpečnostní řešení bylo předloženo

k posouzení Hasičskému záchrannému sboru Kraje Vysočina, který vydal dne 9. 4. 2019 k dodatečně povolované Stavbě sdělení, ve kterém je uvedeno, že požárně nebezpečný prostor zasahuje na pozemky parc. č. XA a na pozemek parc. č. XB a parc. č. XC (vše ostatní plocha nebo komunikace). Dotčený orgán na úseku požární ochrany uvedl, že k Předmětné stavbě se nevydává závazné stanovisko, neboť tato Stavba je stavbou jednoduchou. Požárně nebezpečný prostor Stavby nezasahuje žádnou okolní stavbu, nezasahuje na žalobkyní namítaný pozemek parc. č. XD, jak vyplývá z výkresu zakreslení požárně nebezpečného prostoru č. C-02.

98. Následně žalobkyně napadala nedostatečné posouzení Stavby stran s ní souvisejících terénních úprav (**žalobní bod 4.3.**), které pro ni znamenají, že dochází k podmáčení jejích nemovitostí. Dle názoru žalobkyně došlo v souvislosti s realizací Stavby k terénním úpravám, v jejichž důsledku došlo k navýšení cesty ke Stavbě a k narušení odtokových poměrů v daném místě.
99. Žalobkyně zejména uváděla, že s problematikou terénních úprav se stavební úřady zabývaly nedostatečně, neboť adekvátně nehodnotily předchozí stav a stav současný.
100. Uvedený dílčí žalobní bod je rovněž nedůvodný. Stavební úřady se zabývaly otázkou terénních úprav realizovaných v souvislosti s Předmětnou stavbou a dospěly k závěru, že tyto nepodléhají regulaci z jejich strany. Pokud jde o srážkové vody, nemá Předmětná stavba vliv na nemovitosti žalobkyně, neboť mezi pozemky je umístěna místní komunikace.
101. Krajský soud k uvedenému poznamenává, že žalobkyně v žalobě pouze spekuluje o tom, zda bylo vypořádání její námitky stran podmáčení jejích pozemků, respektive terénních úprav souvisejících s realizací Předmětné stavby dostatečné, sama však neuvádí, v čem by dostatečné být nemělo. Z jejího žalobního tvrzení tak není zřejmé, v čem konkrétně dle jejího názoru stavební úřady pochybily či jaké konkrétně se dopustily vady, která mohla znamenat nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí (či rozhodnutí stavebního úřadu prvního stupně). Ve zbytku krajský soud odkazuje na vyčerpávající vypořádání této námítky uvedené zejména v odstavci č. 15 a na str. 6 – 7 Rozhodnutí stavebního úřadu I. stupně. Krajský soud v této souvislosti připomíná, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

VII. Závěr a náklady řízení

102. Soud tak neshledal žalobou důvodnou a nad její rámec nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
103. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

104. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení krajský soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku. Osoby zúčastněné na řízení nadto žádnou náhradu nákladů řízení nenárokovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 19. prosince 2023

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu